

УДК 008:784.4:314.74

Д.Г. Трегубов, кандидат технічних наук, доцент, Національний університет цивільного захисту України, Харків

sxhrtregubov1970@nuczu.edu.ua

<http://orcid.org/0000-0003-1821-822X>

І.М. Трегубова, керівник гуртка-методист, КЗ «Центр дитячої та юнацької творчості №1 Харківської міської ради», Харків

tregubova0606@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-0787-8882>

ІНІЦІАЦІЙНІ ЕЛЕМЕНТИ ФОЛЬКЛОРНОГО СЮЖЕТУ «ЗВІДНИЦТВО ДІВЧИНИ»

Проаналізовано весняні та весільні мотиви в межах фольклорного сюжету «звідництво дівчини». Акцентовано увагу на типових формулах, що застосовуються у відповідних піснях. Аргументовано, що події сюжету «звідництво дівчини» мають солярну основу. Показано, що елементи даного сюжету містять ініціаційні дії. Розглянуто основні обрядові події весняного періоду, які могли легитимізувати сюжет. Звернуто увагу, що основні події свята Івана Купала можна співвіднести з особливостями означеного сюжету. Показано, що лише це свято поєднує весняні та весільні обряди та традиції. Зроблено висновок, що важливим елементом ініціаційного обряду є застосування коня, як образу Сонця та перевізника крізь потойбічний світ. Акцентовано увагу, що пересування козаків на конях від Дону до дому було солярним символом. Показано, що у момент ініціації в межах означеного сюжету дівчина знаходиться одна та потребує допомоги від Сонця під час сходу та хлопця-нареченого, який чекає завершення обряду. Встановлено, що архаїчний солярний шлюбний обряд відбувався на літнє сонцестояння, а надалі розділився на обрядодії свята Івана Купала та весільні церемонії.

Ключові слова: народна пісня, сюжет, звідництво дівчини, козак, сосна, дунай, Купала, весна, весілля.

D.G. Tregubov, Ph.D., associate professor, National University of Civil Protection of Ukraine, Kharkiv

I.M. Tregubova, studio head, methodologist, Public institution "Center for Children's and Youth Creativity of the Kharkiv №1", Kharkiv

INITIATION ELEMENTS OF THE FOLKLORE PLOT "GIRL SEDUCTION"

The relevance of the research is determined by the need for a deeper understanding of the Ukrainian people worldview based on the analysis of the folklore and traditions. The current state of folklore and traditions has absorbed information from different historical times, but their comparison allows us to identify the foundations of the Ukrainians worldview.

The aim of this research is to find the ritual motives that formed the basis of the "seduction of a girl" plot based on the Slavs traditions, and to find the place for this plot in the calendar-ritual cycle.

Reserach methodology. The article analyzes spring and wedding motifs within the folklore plot "seduction of a girl" and searches for the place of the corresponding ritual in the calendar-ritual cycle. The paper focuses on the typical formulas used in the respective songs, and focuses on initiation and solar bases of the plot.

Results. Solar symbols of the plot "seduction of a girl" were identified: the bathing Zori in the form of a sun reflection, the meeting the dawn by a girl under a pine tree with an allegorical ignition of a tree, the swimming in the Danube is an sunset allegory, the Cossacks movement coincides with the sun movement, the horse is a solar sign. The initiation character of the plot "seduction of a girl" was clarified: a journey through a disordered world, a comparison of the burning a pine tree with the image of a bride, the use for a ritual of the magical time (dawn) and the magical bathing water. Among the ceremonial events of the spring period, the Ivan Kupala holiday was chosen as the basis for comparison with plot peculiarities. It is shown that only this holiday combines spring and wedding ceremonies and traditions. It is concluded that an important element of the initiation rite is the horse use as the Sun image and a carrier through the afterlife, so the movement of Cossacks on horseback from the Don to home was a solar symbol. It is shown that within the specified plot at the initiation time the girl is alone and needs help at dawn from the Sun and from the groom-Cossack, who is waiting for the ceremony end.

The novelty of this research is to clarify the place in the calendar-ritual cycle of events that took place within the "seduction of a girl" plot. It is established that the archaic solar marriage ceremony took place during the summer solstice, and later had divided into the Ivan Kupala holiday and wedding ceremonies.

The practical **results** of this research are the separation of archaic Easter plots (for the spring equinox) such as "Podolyanochky" from Kupala plots such as "seduction of a girl". A more detailed comparison of the last plot with Kupala traditions allowed to restore the ritual actions dramaturgy of the archaic solar marriage.

Keywords: folk song, plot, seduction of a girl, Cossack, pine, Danube, Kupala, spring, wedding.

Актуальність теми дослідження. На теренах поширення слов'янських народів розповсюдженим фольклорним сюжетом є «звідництво дівчини». У його межах дівчина гине шляхом спалювання або потоплення від рук чоловіків, з якими «мандрувала» (відзначається й дзеркальний перебіг подій). Оскільки сюжет має архаїчні корені, то необхідно провести послідовний аналіз історичних

напластувань, які могли вплинути на текст відповідних пісень та зміни його розуміння. Попередні дослідження показали, що нелогічні дії головних персонажів знаходять аналогію у весняних та весільних обрядах. Причому стрижньові формули даного сюжету можна знайти у колядках, щедрівках, веснянках та купальських піснях (Трегубов & Трегубова, 2021). Незрозумілим залишається місце даного сюжету у календарно-обрядовому циклі. Розуміння такої прив'язки дозволить повніше усвідомити особливості вказаного сюжету.

Постановка проблеми. За типовим сюжетом шинкарка Галя пригощає перехожих чоловіків вином, горілкою, пивом, медом (теж міцний напой) і після подорожі невпорядкованим світом просить про порятунок. Схожий перебіг подій має казка «Червона Шапочка»: дівчинка-весна мандрує з пригощаннями, але гине (Трегубов & Трегубова, 2021). У піснях весільного циклу зустрічається стояння дівчини під сосною, що горить, що схоже на загибель через спалювання. У даних сюжетах бачать точне відображення етапів традиційного українського весілля (Пашник С., 2022). За схожим сюжетом у міті шинкарка (богиня Хмара) пригощає волошинів, мандрує з ними, а волошини підпалюють сосну зверху до низу з шинкаркою: у цьому бачать розбивання літньої хмари блискавкою (Громовиком) (Нечуй-Левицький, 1992). Водночас згадування Дону та Дунаю у піснях даного сюжету окреслює територію його створення як землі поселення українців. Рух «із Дону додому» співпадає з рухом сонця, що перетворює сюжет на солярний. Тієї ж спрямованості є «потоплення» у Дунаї, розташування якого для українських земель співпадає з напрямком заходу сонця. Таким чином, достатньо «проста» фольклорна пісня «Їхали козаки» має багато елементів, які можна трактувати, як такі, що мають архаїчні першоджерела походження та мітологічні аналогії. Тобто, джерела витоків даного сюжету з'ясовано не повною мірою. З'ясування обрядових першоджерел дозволить об'єднати варіанти втілення сюжету чи відокремити один від одного та обґрунтувати це певними традиціями наших пращурів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Описи змовляння дівчини та її страти мають сотні варіантів втілення у фольклорі та зустрічаються на всій

площі Європи від Шотландії до країн східної Європи (Любченко, 2001, Квітка, 2010). Даний сюжет відносять до баладного та мандрівного (Колесса, 2009), тобто він має весільне наповнення. Подорож дівчини крізь ліс з кількома чоловіками схожа на фольклорний сюжет «Білосніжка та сім гномів» з натяком на поліандрію. Сюжет «звідництво дівчини» поширений: 1) у західних регіонах – дівчину частіше «топлять» у річці; 2) у східних та центральних – «спалюють». Найстаріший запис (1570 р.) відноситься до варіанту «1», де дівчина пропонує змагання: «Скочу я в Дунай... А хто ме доплинет, его я буду» (Квітка, 2010). До цього виявляється близькою дівоча щедрівка, де Касуня-Зоре пливла у Дунаї та подала руку, щоб її врятували, лише «миленькому» (Воропай, 1958). Баладність сюжету входить у протиріччя з бравурністю радянського виконання пісні «Їхали козаки». Але за змістом пісні для її виконання більше підходить стиль думи.

Фольклору властиво застосування типових формул для відображення певної ідеї. Формула «три» (напої, гостя, шляхи) за даним сюжетом символізує безперервне оновлення явищ природи у календарному циклі, єдність світів цих явищ (земля, вода й небо або світи світлих богів, темних богів й людей) та частин життя (Трегубов & Трегубова, 2021). Формула «три напої» (міцних: мед, вино, пиво або горілка) відноситься до стану, коли кружляє голову, наприклад, – закохатися; вона зустрічається у піснях календарного (у колядках) та весільного циклів. Ці ж пісні містять формулу «три гостя», які або шукали «дівку в теремі», або спокушали дівчину, яка їх пригостала. В даних особах можна побачити або богів, або їх проекцію на людські ритуали. Ці особи приймають участь й у наступній формулі – «мандрування» (у три етапи), яке, зазвичай, описує подорож усіма відомими складовими світу. Водночас можна згадати, що місця невідомого світу використовувались для обрядів ініціації.

Формула «дерево, що палає» (частіше сосна) з дівчиною поруч зустрічається у піснях весняного та весільного циклів (Трегубов & Трегубова, 2021). При цьому є аналогія з охопленням верхівки дерева першими променями сонця. Схоже деревце (гільце) присутнє на весіллі, його прикрашають свічками, що горять, або стрічками (тоді дівчина зі стрічкам за сенсом близька до хвойного

гільця). Гільце іноді називають «дівування», тоді спалювання гільця або сосни – то символ завершення «дівування» та переходу дівчини у стан жінки.

У фольклорі традиційно вживають образи «липи» – для жінки, «берези» – для дівчини. Але для нареченої це скоріше «сосна» або «ялина»: «Шумить, гудить соснойка, / Плаче, тужить дівчинойка» (Цехміструк, 2006). Стрічки (як аналог вогню) вплітали й у «косу», яка теж є формулою даного сюжету (дівчину прив'язали косами до сосни, що палає). Косу за архаїчними традиціями весілля або відсікали, або спалювали, що має відображення у фольклорі. Тоді стояння під сосною, що «горить», та дії з косою є передшлюбним обрядом ініціації дівчини чоловічою енергією сонячного вогню, що охоплює сосну від верхівки до стовбура під час сходу сонця.

За сюжетом однієї веснянки дівчина чесала косу над рікою, а потім коса попливла Дунаєм (виявилася відрізаною) та застрягла біля явору (що схоже на пускання купальських вінків). Дунай згадує ще одна формула даного сюжету – «потоплення дівчини». Сюжети «спалювання» або «потоплення» у народному фольклорі вважають описом ритуальної жертви. Для українців сонце сідало (вмирало) за Дунаєм, тому потоплення схоже на ритуальну смерть у солярному обряді ініціації. У фольклорі «дунаєм» називали річку під час половіддя. Сюжет «Подоляночка» описує купання «ранесенько» у «дунаї» головного персонажа – дівчинки, відбиття сонця (Подоляночка, Білоданчик, Ягілочка, Зайчик тощо), її ініціацію та перетворення на Лелю – богиню весни (Трегубова & Трегубов, 2021). Так, Настечка з «Вербової дощечки» леліє (відблискує). Тоді Леля – це та, що леліє, народжена, як віддзеркалення сонця. «Дощечка», як «місток» та «кладка» згадуються у варіантах сюжету «звідництво дівчини» та пояснюють можливість для сонця та його віддзеркалення перейти по небу. Такий перехід також символізує зміну стану дівчини та досі у деяких регіонах України наречену під час весілля проводять по драбині.

Щодо головних героїв – то дівчина-«Галя» й хлопець-«козак» виступають як узагальнені образи. Ім'я Галя уособлює образ дівчини-весни та міститься у навколосільних сюжетах як «Галю молодиця...». Її образ «шинкарка» – це та,

хто щиро пригощає, що відповідає стану молодиці, згодної дарувати кохання, радість та мудрість (Трегубов & Трегубова, 2021). Головні герої промовляють певні формули: «обіцянки кращого життя» та «бесіду дівчини». Перша з них нагадує казку «Кот і півник» (за символікою півник – сповіщувач сонця), тобто дівчині обіцяють те, на що не можна не погодитись. Друга – часто закінчується повчальними словами до батьків, щоб вони не пускали своїх дочок гуляти.

Таким чином, у сюжеті «звідництво дівчини» проглядаються архаїчні витоки з давніми коренями, обрядовість яких потребує уточнення.

Метою даного дослідження є пошук обрядових мотивів, що лягли в основу сюжету «звідництво дівчини», на підставі традицій слов'ян, та пошук місця даного сюжету у календарно-обрядовому циклі.

Виклад основного матеріалу дослідження. На даний момент у сюжеті «звідництво дівчини» помічено весняні та весільні мотиви, але не повністю з'ясовано обрядові засади, які стоять за описаними у піснях образами.

Весняні мотиви даного сюжету бачимо у наступному: дунай у народній творчості це назва весняного половіддя; у піснях є порівняння «горіла сосна» та «дівчина гарна, як весна». Також, якщо розглядати рух козаків як із Дону додому (за поширеним варіантом сюжету), це співпадає з рухом сонця, що перетворює сюжет на солярний з відповідними наслідками. Весняні події, які підлягають календарно-обрядовому вшануванню охоплюють період від весняного рівнодення, коли святкували Великдень, до літнього сонцестояння, коли святкують Купала, та посередині цього періоду включають свято Юрія, як апогей весни. Виникає питання: до якої частини цього періоду відносяться події згаданого сюжету та з якими обрядовими традиціями він пов'язаний?

Весільні мотиви даного сюжету проявляються у наступному: стояння дівчини під сосною, що палає, згадується у весільних піснях; за Дунай (відносно України) сонце сідає (вмирає), тому опис занурення дівчини у Дунай описує її ритуальну смерть та наступне народження жонатої жінки; дії з косою досі приймають участь у весільних ритуалах.

З давнього світогляду залишився вислів: «шлюб здійснюється на небі», але раніше в цьому і полягав світогляд. Тому молоді повинні пройти важким шляхом через небо. Оскільки це фізично неможливо, то наші пращури знайшли вихід – ріка відбиває небо, вода приходять на землю з неба, значить річка є найближчою часткою «неба». Тому у ході магічних ритуалів необхідно імітувати події на небі діями у воді, біля води або на мосту.

Стосовно сюжету «звідництво дівчини», початковий аналіз показав, що сучасний текст та виконання варіанту пісні «Їхали козаки із Дону додому, / Підманули Галю – забрали з собою...» (Гордійчук, 1963) мають скорочений зачин та застосовують інтонації, властиві лірико-героїчним пісням, що маскує трагічний зміст і стає незрозумілим не шляхетне поведження козаків. Але багато пісень даного сюжету сповідає не про козаків, а про інших головних героїв, яких за різними варіантами пісні налічуються більше за тридцять. Згадка про волохів відсилає нас у найбільш давні часи, германське *walah* означає «чужинець» (тоді дівчина, яка поїхала з ними стала чужинкою або «жінкою»). У весільних піснях розповідається, що «Наїхали чужі люди / Сивими конями / Та й забрали дівчиноньку / З чорними бровами» (Гордійчук, 1963), «наїхало троє гостей... усі старости», «...прийшли до вдовиці / три козаки у гості» (Цехмістрок, 2006). За мітом Волошини підманули шинкарку теж зі спалюванням сосни, у чому бачать опис небесних дій між Громовиком та Хмарою з розбиванням блискавкою хмари та випаданням дощу (Нечуй-Левицький, 1992). Весільні пісні також використовують образ спалювання дерева і ситуація набуває нереальних рис: «Горіла сосна... / Під нев дівчина стояла, / Русяву косу чесала...» (Ільницький, 2009).

Таким чином, дівчина та козак у пісні «Їхали козаки» повторюють дії богів, а сосна може бути з одного боку аналогом світового дерева, з іншого – символом нареченої. Дії богів, у свою чергу, слов'яне пов'язували з календарним циклом подій, який базувався на циклі «життя» сонця. Рік, який зростає, починаючи з зимового сонцестояння у міті по черзі відображають образами Коляди, Ярили (з весняного рівнодення), Купалви (з літнього сонцестояння) та

Овсеню (з осіннього рівнодення). У відповідні дати також вшановували чоториликого бога часу Світовида (Білобога), який бореться за царство світла зі тьмою. Світовида пов'язують зі Світовим деревом, а одним з його символів є «громовик». Відповідно й ключові обрядові дії повинні були бути прив'язаними до означених головних небесних подій.

Якщо весна характеризувалася процесами оживання, то літо – процесами родючості. Обрядовість відповідала таким уявленням. Проблемою сюжету «звідництво дівчини» є наявність як весняних, так і весільних елементів. Тому важливим є пошук точного місця цього сюжету у календарно-обрядовому циклі. Одними з найважливіших обрядів можна вважати ініціаційні, які переводять дитину до наступного стану. Одним з них є перехід від стану молоді до одруженого стану. Відразу звернемо увагу, що єдиним часом зіткнення весни та весільного періоду є свято Івана Купала, зміна часу Ярили на час Перуна-Громовика, бога блискавок.

Пісні сповіщають нам, що весільний обряд раніше передбачав ініціацію у лісі для переводу дівчини у дорослий статус, що у піснях виглядає, як мандрювання по етапах (Телеуця, 2008): «Ой були ми в полі / В зеленій діброві / Загубили дівку / В хрещатім барвінку». При цьому обряд ініціації символізував ритуальну смерть у процесі залишання «свого» звичного простору з наступним перебуванням у «чужому». «Свій» простір для первісних людей існував у межах вільного та безпечного пересування, «чужий» – це був невпорядкований світ, світ невідомого, місце ворожих стихій, тварин, рослин та духів. Протягом ініціації дитина перебуває поза «свого» світу в оточенні «чужого», де відбувається освячення вищими силами. Так, існувала традиція розташування новонародженого немовля у печі (Телеуця, 2008), а для дорослих дітей – зустріч світанку з завершенням ініціації переправою через ріку (схоже на купальський обряд). Казка «Мальчик з пальчик» також містить відгомони відповідного архаїчного обряду. Обряд ініціації взагалі, так само, як й сюжет, що розглядається, передбачає пересування крізь поля та ліса за допомогою коня зі створенням стоянки та програванням ритуальної смерті. Темний ліс при цьому

розглядється як потойбічний світ. Кінь виступає символом чоловічого начала та Сонця (є атрибутом Ярили), виконує роль перевізника у потойбіччя, посередника та сповіщувача як для людини, так і для Сонця. Тому в ініціально-освячувальних церемоніях, в тому числі весільних діях, кінь був однією з головних складових (Кіндер, 2011). Відношення коня до атрибутів Сонця ще раз підтверджує висновок, що пересування козаків на конях мало солярне наповнення.

Звертає на себе увагу те, що дівчина, яка «птопає» або «горить» часто звертається до невизначеного адресата: «Ой хто в лісі чує, нехай той рятує...», «Хто в полі ночує, Най мій голос чує...», «хто мене доплине, того я буду», «чи я й не хороша, / чи не вродлива...». Схожу промову демонструє весільна веснянка: «Подам голосочок / Нехай той почує / Хто в полі ночує. / А вже весна... Молодому козакові / Мандрівочка пахне» (Єфремова, 2016). Тобто дівчина та якийсь парубок навесні зустрічають світанок в різних частинах непорядкованого світу, а дівчина при цьому промовляє свої побажання. Допомога потрібна – оскільки дівчина прив'язана до сосни косою і її необхідно обрубати. Тому впливає, що прохання про допомогу дівчина адресувала очікуваному нареченому, а «обіцянки кращого життя» надавались у гурті зі «старостами» (як у весільній пісні: «...наїхали од Василька люди... Поїхали, Марійко, з нами» (Гордійчук, 1963)).

Найбільш схожим на ініціативні дії є обряд, який відбувається на свято Івана Купала. За віруваннями наших пращурів створення світу відбулося завдяки поєднанню сонячного вогню та води (шлюб неба та землі) як чоловічого та жіночого начал. Що й святкують на Івана Купала. Зливи, сонце та гроза надають землі під час свята найбільшу родючу силу (Нечуй-Левицький, 1992). Тому в давнину з цього свята починалися шлюбні обряди. Для інсценування небесних подій купальський вогонь запалюють на всю ніч – від заходу Сонця у Землю та смерті Ярили до сходу Сонця й народження Купалви. Дівчата на видані та молоді хлопці спочатку утворюють окремі гурти. Для вогнища заздалегідь, на свято Юрая (Святий Юрій, Урай, Ірій, Юра Рай; 6

травня), готували сосну – майже до верхівки обрубували гілки та зрізали кору, тобто моделювали Світове дерево (Кожолянко, 2008). На Купала до верхівки чіпляли колесо, а біля стовбура після заходу сонця запалювали велике вогнище. Ритуальний вогонь молоді чоловіки традиційно розпалювали тертям. Вогонь запалював верхівку та колесо, яке через деякий час падало та котилося у воду, як символ єднання стихій – неба та землі, шлюб Сонця та води, Ярили та Дани. На Купала виготовляють деревце Роду – купайлицю (марену, гільце) на знак початку нового життя та родючості; біля нього водили хороводи та співали весільні пісні, а потім спалювали або топили (Пастух, 2014). Новим вогнем увечері заново освячували піч, а на світанку купалися у річці, оскільки вода вже була освячена новим Сонцем-Купалвою, переродженим Ярилою. А на весняне рівнодення (через дев'ять місяців) на Великдень народжувалась дитинка Білобога та Дани – Білоданчик. Саме на Купала молоді знаходили шлюбну пару (Кожолянко, 2012).

А на апогей весни – свято Юрая вогонь могли розпалювати і дівчата на виданні, що було знаком для хлопців. Це тому, що Юрай був богом весни: «Як затрубив святий Юрій, Всі ліси се зазеленіли» та «перейняв» повагу слов'ян до Дажбога (Кожолянко, 2008). Дохристиянська весільна пісня сповіщає: «Поміж трьома дорогами рано-рано! / Там здибався князь із Дажбогом...» (Кожолянко, 2012). Тобто на сході сонця наречений зустрічається з Дажбогом (богом сонця), який освятив весільний ритуал. Водночас перехрестя на «три дороги» схоже на тройдереву (світове дерево) (так само можна розглянути й православний хрест – як перетворення образу тройдереву).

Вечірню частину свята Івана Купала розглядають як похорони Ярили та Марени в момент заходу сонця за велику воду. І якщо Ярила перетворюється на Купалву, то Марена — гине остаточно. Відзначають, що потопаюча у дунаї дівчина, про яку співають у колядках, весільних та купальських піснях є богиня Зоря (Колесса, 2009) (як віддзеркалення сонця у воді), яка потребує рятування. У щедрівці її називають «Касуню, зоре» (Воропай, 1958). Сонце зустрічають на світанку: «Вона ж думала / Що то сонечко / Аж то Іванко- / Соколечко»

(Єфремова, 2016). Існує сюжет, коли донський казак, прив'язавши дівчину до сосни, звертається до неї: «Погляди-ка, ...где Дунай, ... где Дон»: тобто світанок зустрічають над водою. На Купала про Дану співають: «А де Наше Купайло стояло / То там Місяць і Сонейко сіяло / Чого Вона на Купайла не вийшла? / Русу Косу звечора чесала... / На Розсвіті личенько вмивала». Про Івана йдеться: «Іванова голова зайнялася була, / А Марена з radoщами / носить воду пригорщами, / та й гасить, та й гасить. / Що залиє, то й займеться» (Пашник, 2021), що можна розуміти як схід Сонця та зростання його відбиття у воді.

Дівчина на виданні у піснях порівнюється з роллю відбиття сонця у дунаї. Так, у купальських піснях йдеться: «Ой на річці на Дунаї / Там липонька потапає, / ...дубочка прикликає» та «...на Купала, / Іграло сонечко... / Та припало дівкам... Дунай-море пливсти... / Та всі дівочки перепливли... / Дівка Оленка втонула» (Колесса, 2009). На весіллі також згадують дунай: (Глушко, 2014): «...річенька тече, /...Марусенька бродить. / За нив батенько...: / – Втонеш ... / – Ой, воліла б я, / Я в той Дунай тонути... / Лиха доля обгорнути...», тобто вийти заміж описують як втонути у «дунаї».

За попередніми висновками (Трегубов & Трегубова, 2020), «дунай» – це розлив річки під час половіддя. Існують інші думки з цього приводу, які базуються на аналізі «Слова о полку Ігоревім». Більшість згадок «Дунаю» відноситься до певних історичних або політичних подій, тому однозначно ідентифікується як назва відомої річки. Але декілька згадок у таких аналізах докладно не проаналізовано. Історично, події «Слова» розгортаються навесні, можливо під час половіддя. Тоді стає зрозумілим вихід Ярославни на дунай, та те, що над дунаєм голоса чути. Але є ще одна згадка «дунаю»: Ярославна, перетворившись на «зигзицю», спочатку полетіла не на Каял-реку, де необхідно було рятувати чоловіка, а на Дунай за «живою» водою. У славянській традиції вода стає цілющею на Водокрес, Великдень та Купала. Якщо вважати, що «дунай» – це освячена сонцем вода в певні дні, стає зрозумілим – чому «дунай»

згадують у щедрівках, гаївках («Гела-Гелочка... / Я ходжу ж по Дунаю...») (Антонович & Драгоманов, 1874)), веснянках та купальських піснях.

Більш зручний варіант для аналізу сюжетів «спалювання» та «потоплення» – рознесення їх у часі. Ритуали зустрічі сонця під «палаючим» деревом та купання у дунаї можна віднести як до великодніх, так і до купальських. З одного боку – ефект «палання» у перших сонячних променях більш вражаючий навесні і «дунай» вказує на повінь. До того ж у веснянках сюжету «Подоланочка» головна героїня скаче «як рибка по дунаю». З іншого боку в обох варіантах сюжету є купальські елементи та явна шлюбна тематика.

Тоді можна змоделювати спільний ритуал шлюбної ініціації дівчини на свято Купала, а можливо – і як частина обряду весілля, наступним чином. Оскільки дівчина скоріше за все була прив'язана косою до дерева, то спочатку біля нього зустрічала світанок як освячення Сонцем, після цього косу відсікали (начебто вона перегоріла) і йшов ритуал купання як освячення Даною (увечері купатися було неможна оскільки у воді щойно топили Марену). При цьому відбувалась ініціація дівчини до шлюбу, перевід у стан жінки (на відміну від Великоднього ритуалу «Подоланочка», де відбувалась лише ініціація гурту дівчат до шлюбної готовності). Прив'язування до сосни створює цільний образ дівчини-сосни, можливо ув'язненої нареченої (як Царівна-жаба), яку на світанку рятує (освячує) сонце (за допомоги молодого: «...я твій голосочок здалека почую»). Ініціація вважається пройденою, якщо особа (дівчина) повністю відіграла роль сценарію, який у цей час реалізується серед богів на небі та на землі. Наречена протягом обряду Івана Купала проходить освячення вогнем та водою, богами сонця та води. Тому і зберіглися у обряді традиційного весілля гільце та проливання водою шляху перед нареченою (імітація дунаю). Але описані події – це більше ніж формальний ритуал, це багатоскладова магічна дія, метою якої є чаклування на врожай та щасливу, плідну сімю. Свято Купала могли використовувати й для викрадання дівчини (якщо викрадання протягом доби було успішним, то хлопець за згоди дівчини міг на ній

одружитися). При цьому можливо було реалізувати ритуали освячення ранішнім сонцем біля сосни та купання.

Таким чином, існували обряди ініціації та освячення людини на різних етапах його переходу між соціальними станами за допомогою води та вогню. При цьому архаїчний солярний шлюбний обряд відбувався на літнє сонцестояння, а надалі розділився на обрядодії свята вана Купала та весільні церемонії.

Висновки. 1. На солярність сюжету «звідництво дівчини» вказує купання «ранесенько» у «дунаї» Подоляночки-відбиття сонця та Касуні-Зорі, зустріч світанку під сосною (оскільки сосна охоплюється «полум'ям» від гори до низу), купання у «Дунаї» є алегорією заходу сонця, рух козаків від Дону додому співпадає з рухом сонця, використання коня-перевізника як солярного знаку.

2. На ініціативний характер сюжету «звідництво дівчини» вказує подорож невпорядкованим світом, порівняння образу горіння сосни з образом нареченої, проведення обрядодій на світанку – як часу для магічних ритуалів, купання у магічній купальській воді, що збігається з етапами обряду Івана Купала.

3. Виходячи з проведеного аналізу ініціативний солярний шлюбний обряд, який відповідає фольклорному сюжету «звідництво дівчини» відбувався на Івана Купала, а не свято Великодня (весняне рівнодення) або Юрая (апогей весни). При цьому обряд об'єднує у собі елементи «спалювання» та «потоплення» дівчини. Обряд відбувався наступним чином: хлопці від молодого на конях доставляли наречену у ліс на берег річки, де прив'язували косу до сосни, молодий протягом ночі чергував неподалік та палив вогнище, коли на світанку сонце «запало» сосну дівчина кричить про допомогу, коли промінь торкається дівчини – молодий відсікає їй косу, дівчина далі намагається перепливти річку та вдає, що тоне, молодий її рятує, ініціація наречених шляхом відпрацювання дій богів відбулася, сонячне освячення шлюбу здійснено. Надалі цей ритуал розділився на купальські та весільні обряди.

Список посилань

1. Трегубов, Д. Г. & Трегубова, І. М. (2020). Сюжетний аналіз народних пісень із загальною формулою «зводитель дівчини». *Культура України*, 69, 46–58.

2. Трегубов, Д. Г. & Трегубова, І. М. (2021). Взаємозв'язок формул календарно-обрядової та шлюбної семантики в піснях весняного й весільного циклів. *Культура України*, 72, 45–52.
3. Пашник, С. Д. (2022, Квітень 29). Сосну підпалили – Галю заміж віддали. Рідна віра. Взято з <http://ridnovir.in.ua/index.php/statti/233-sosnu-pidpalyly-haliu-zamizh-viddaly>.
4. Нечуй-Левицький І. С. (1992). *Світогляд українського народу. Ескіз української міфології*. К.: Обереги.
5. Любченко В. (2001). Дидактична балада "про Хайку": українсько-єврейський білінгвістичний фольклор. Доля єврейської духовної та матеріальної спадщини в ХХ ст., 155–164.
6. Квітка, К. (2010). Українські пісні про дівчину, що помандрувала з зводителем. *Зібрання праць*, 255–287.
7. Воропай, О. (1958). *Звичаї нашого народу*. Мюнхен: Українське видавництво.
8. Колесса, Ф. (2009). Огляд українсько-руської народної поезії. *Вісник Львівського Університету. Серія філологічна*, 47, 166–272.
9. Цехмістрок, Ю. (2006). *Народні пісні Волині: записи 1936–37 років*. Львів-Рівне: ЛДМА.
10. Трегубова, Ф. Д. & Трегубов, Д. Г. (2021). Дослідження драматургії первісних хороводів весняного циклу. *Культура України*, 74, 90–97.
11. Гордійчук, М. (1963). *Українське народне багатоголосся*. К.: Мистецтво.
12. Ільницький, М. (2009). «Горіла сосна...»: модифікація символів вогню і води в народній пісні. *Народознавчі зошити*, 1–2, 130–134.
13. Телеуця, В. (2008). Весільний обряд українців Придунав'я. *Фольк. зошити(ІКА)*, 11, 71–84.
14. Єфремова, Л. О. (2016). *Народні пісні Полтавщини*. Київ: Логос.
15. Пастух, Н. (2014). Купальські обрядовість та пісенність в українських селах півночі Молдови. *Studia methodologica*, 2014, 38, 93–98.
16. Кожолянко, Г. (2012). Весільна обрядовість українців (витоки, символіка, ідейний зміст). *Карпати: людина, етнос, цивілізація*, 4, 193–206.
17. Кожолянко, Г. (2008). Весняне свято Юра-Рая на Буковині. *Етнічна історія народів Європи*, 25, 96–102.
18. Пашник, С. Д. (2021). *Пісенник*. Запоріжжя: РПК.
19. Глушко, М. (2014). Опільське весілля. *Міфологія і фольклор*, 3–4, 120–130.
20. Антонович, В. & Драгоманов, М. (1874). *Исторические песни малорусского народа с объяснениями*. Т.1. Киев: Фрид.
21. Кіндер, К. Р. (2011). Проблема класифікації танцювальної символіки: образно-семантичний аспект. *Вісник КНУКіМ «Мистецтвознавство»*, 25, 55–62.

References

1. Antonovich, V. & Dragomanov, M. (1874). *Historical songs of the Little Russian people with explanations*. V.1. Kiev: Fried. [in Russian].
2. Bezkorivaya, N. S. (2011). Ukrainian song as a mirror of the people's soul. *Culture of the Black Sea peoples*, 214, 143–145. [in Russian].
3. Efremova, L. O. (2006). Chants of Ukrainian wedding songs. K.: Scientific thought. [in Ukrainian].
4. Efremova, L. O. (2016). Folk songs of Poltava region. Kyiv: Logos. [in Ukrainian].
5. Franco, I.Ya. (1984). Stefan Voivode. Collection of works, v.42(pp.17-56). Kyiv: SO. [in Ukrainian].
6. Glushko, M. (2014). Wedding of Opillia. *Mythology and Folklore*, 3–4, 120–130. [in Ukrainian].
7. Gordichuk, M. (1963). Ukrainian folk voice. K.: Art. [in Ukrainian].
8. Kolessa, F. (2009). An overview of Ukrainian-Russian folk poetry. *Bulletin of Lviv Univ. The series is philological*, 47, 166–272. [in Ukrainian].
9. Kozholyanko, G. (2012). Wedding ceremonies of Ukrainians (origins, symbols, ideological content). *Carpathians: man, ethnicity, civilization*, 4, 193–206. [in Ukrainian].
10. Kvitka, K. (2010). Ukrainian songs about a girl traveling with a seducer. *Meetings wash, Lviv*, 255–287. [in Ukrainian].
11. Lavrinenko, S. (2011). Legal epistemes of the sphere of legal culture in ballads about premarital relationships. *Linguistic Bulletin*, 12–13, 222–226. [in Ukrainian].
12. Lyubchenko, V. (2001). Didactic Ballad "On Haiku": Ukrainian-Jewish bilingual folklore. The fate of Jewish spiritual and material heritage in the twentieth century, 155–164. [in Ukrainian].
13. Marchenko, O. M. (2001). Family rituals of the southern Pobuzhye. *Culture of the peoples of the Black Sea*, 20, 104–108. [in Ukrainian].
14. Nesen, I. (2008). Wedding ritual of middle Polissya: traditional structure and relict forms. *Bulletin of Lviv University. Historical Series*, 43, 261–319. [in Ukrainian].
15. Nudga, G. A. (1970). *The Ukrainian Ballad*. K.: Dnipro. [in Ukrainian].
16. Oh you, Galya, Galya young. (2021, March 21). Retrieved from: <https://nance-of-nantla.livejournal.com/111908.html>. [in Russian].
17. Pashnik, S. D. (2019). Native Gods. Zaporozhye: ROC. [in Ukrainian].
18. Pashnik, S. D. (2021). Songbook. Zaporozhye: ROC. [in Ukrainian].
19. Pashnik, S. D. (2021, March 21). Pine was set on fire – Galya married gave. Retrieved from: <https://svit.in.ua/stat/st73.html>. [in Ukrainian].
20. Petrukhina, L. (2007). "Poor Galya" in polyandry tents. *Bulletin of Lviv Univ. The series is philological*, 41, 266–275. [in Ukrainian].

21. Skripnik, G. A., Dmitrenko, M. K & Gritsa, S. Y. (2009). Ukrainian People's Dumas. Dumas of the early Cossack period, v.1. K.: IMPE NAS of Ukraine. [in Ukrainian].
22. Sorochuk, L. (2011). Water as a "female" symbol of fertility. Ukrainian Studies Almanac, 6, 47–49. [in Ukrainian].
23. Teleutsya, V. (2008). Wedding ceremony of Ukrainians of the Danube region. Folklore Notebooks (IKA), 11, 71–84. [in Ukrainian].
24. Tregubov, D. G. & Tregubova, I. M. (2019). A retrospective reflection of the problem of separation with Ukraine. Culture of Ukraine (KDAC), 66, 30–42. [in Ukrainian].
25. Tregubov, D. G. & Tregubova, I. M. (2020). The plot analysis of folk songs with the general formula “seducer of a girl”. Culture of Ukraine, 69, 46–58. [in Ukrainian].
26. Tsekhmistruk, Yu. (2006). Folk songs of Volhynia: Phonographic records of 1936-1937. Lviv-Rivne: LDMA. [in Ukrainian].
27. Voropay, O. (1958). Customs of our people. Munich: Ukrainian Publishing House. [in Ukrainian].
28. Zagrychuk, I. D. (2020). Pseudo-traditions: nature and the possibility of overcoming them, Traditional culture in the context of globalization: new challenges. Kh.: ROMCCA. [in Ukrainian].